

Leith Abbas (1970)

Första gången jag träffade Leith Abbas var när han stormade in i ett brådsäkande ärende på Kultivera. Jag satt drömskt och knattrade på min skrivmaskin när han sökte min blick och sa att han skulle vilja göra en avgjutning eller ett porträtt av mitt ansikte.

Tiden gick och vi sågs inte mer förrän nu.

Det var en kväll i januari, snön föll och jag skulle in och värma mig på ICA för att sedan fortsätta promenaden hem. Men innan jag strosade vidare fick jag syn på ett välbekant ansikte som åter igen håvade in min blick. Vi hälsade glatt på varandra och sedan frågade han mig om jag skulle vilja skriva kritiskt om hans konst. Jag tvekade och sa att jag aldrig kritiserat konst, men att jag kan göra något slags försök, kanske en krönika eller liknande.

Leith Abbas kommer ursprungligen från Bagdad, och 2007 valde han att bosätta sig i Sverige och här skulpterar han oavbrutet.

Leith utgår från sin keramikverkstad i Jönköping, men bor i Tranås. Han skulpterar finurliga figurer, allt från havets mystiska varelser till någon förvrängd symbol.

På Tranås stadsbibliotek finns ett av hans verk från år 2018, som han valt att kalla, ”Under havsytan”, en lekfullt skulpterad miljö i ett akvarium med imaginärt vatten och står man och tittar länge kan man se en fisk med ett förgyllt lejonhuvud i guld röra sig längs snirklade snäckor, jaga efter min uppmärksamhet och jag kan nästan höra det ryta där nere. Detta är inom konsten något jag aldrig tidigare beskådat. Jag vill ha mer så jag ögnar igenom hans Instagramkonto, där flera av hans verk är samlade. Han leker med mitt sinne, lockar fram ett lättsamt leende och jag kan bara flina åt dessa snirkliga skulpturer. Abbas lämnar mig inte helt oberörd utan det är med viss wow känsla som han får mig att grundligt utforska denna fascinerade värld med snillrika detaljer. Jag önskar att jag hade samma fantasi. Min är som bortblåst, men då jag mest skulpterar dikter får jag nog hålla mig vid att bara betrakta Abbas verk för att på något sätt komma i gång med skrivandet igen. När väl fantasin sätts på pränt och jag ägnar hela dagarna åt diktandet skriver jag outtröttligt förlösande. I skrivandets stund måste jag medge att bokstäverna börjar flätas in i varandra. Så kanske Abbas också arbetar. Han får en idé som växer fram under tiden han skulpterar och när han är klar antar jag att han har en förlösande känsla. Jag har provat att skapa med lera och det är verkligen ingen lätt match. Så jag låter helt enkelt Leith Abbas fortsätta drabba mig med sin fantasirika konst.

Joakim Becker

Poet&Krönikör på

Kultivera & Tranås-posten